



ในอดีตพระมหากษัตริย์ราชเจ้าทรงก่อตั้ง “ทุนสำรอง” ขึ้นโดยแบ่งเงินออกมาจาก “คลังหลวง” ซึ่งเป็นพระราชทรัพย์ของพระมหากษัตริย์ เพื่อเป็นหลักประกันของชาติในการติดต่อระหว่างประเทศ เพื่อความมั่นคงปลอดภัยของชาติ และเพื่อสำรองไว้ในยามจำเป็น พระองค์จึงทรงเก็บรักษาไว้เป็นกรณีพิเศษ มิให้ปะปนกับทรัพย์อื่นใดในแผ่นดินทั้งสิ้น หลักการและเจตนารมณ์ดังกล่าวได้รับการสืบทอดมาอย่างเคร่งครัด รุนแล้วรุ่นเล่า ต่อมาเมื่อเปลี่ยนแปลงการปกครองมีรัฐธรรมนูญเป็นลายลักษณ์อักษรแล้ว บรรพบุรุษท่านก็พากันดำเนินตามหลักการนี้เช่นกัน กฎหมายทุกฉบับที่ตราไว้แล้วแล้วแต่รองรับหลักการและเจตนารมณ์นี้ ถึงขนาดที่ว่า เกิดวิกฤตการณ์บ้านเมืองหลายต่อหลายครั้ง ท่านก็ไม่เคยเข้ามาแตะต้องหรือทำลาย “คลังหลวง” ให้แปรเปลี่ยนไป กล่าวได้ว่า ท่านใช้ความไม่ประมาทเป็นหลักกรรมในการปกครองประเทศ ท่านจึงเห็นความสำคัญของ “คลังหลวง” และดูแลรักษา “คลังหลวง” เป็นกรณีพิเศษ **ความประมาทของนักการเงินการคลังชาติหายนะ**

มาในระยหลัง ความคิดเห็นของคนยุคนั้นเริ่มเปลี่ยนไป เริ่มดูถูกความคิดของบรรพชนว่าล้าหลังคร่ำครึ การเก็บเงินเก็บทองทำให้จม ไร้คุณค่า ไม่จำเป็นต้องเก็บสินทรัพย์ไว้มากเป็นการเสียโอกาสที่จะได้ผลตอบแทน ควรนำไปแสวงหาประโยชน์ หรือไม่ก็กล่าวถึงขนาดว่า ไม่จำเป็นต้องมี “ทุนสำรอง” ก็ได้ ไม่มีความจำเป็นอะไร ฯลฯ ความรู้สมัยใหม่ที่เฒ่าทันเหล่านี้เริ่มก้าวล่วงเข้ามาทำลายหลักการและเจตนารมณ์ของ

พระราชดำรัสพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว

“...ประเทศต่างๆ ในโลกในระยะ ๓ ปีมานี้ คนที่ก่อตั้งประเทศที่มีอุดมคติที่ใช้ในการปกครองประเทศล้วนแต่ล่มสลายลงไปแล้ว เมืองไทยของเรา หรือ เมืองไทยนับว่าอยู่ได้มาอย่างดี เมื่อประมาณ ๑๐ วันก่อน มีชาวต่างประเทศมาขอโอวาทเกี่ยวกับการปกครองประเทศว่าจะทำอย่างไร

จึงได้แนะนำว่า ให้ปกครองแบบคนจน แบบที่ไม่ติดกับตำรามากเกินไป สามัคคี มีเมตตา กัน ก็จะอยู่ได้ตลอด ไม่เหมือนกับคนที่ทำตามวิชาการที่เวลาปิดตำราจะทำอย่างไร ลงท้ายก็ต้องเปิดหน้าแรกเริ่มต้นใหม่ ถอยหลังเข้าคลอง ถ้าเราจะไม่ล้มละลายกัน ในที่สุดก็เป็นการดี...”

คนกลุ่มนี้ถูกเงินจำนวนน้อยๆ โดยเฉพาะหากใครพยายามเก็บเล็กผสมน้อย คนกลุ่มนี้จะถูกกว่าไร้สาระและมองเงินจำนวนน้อยนี้ว่าเป็นเงินไร้ค่าทันที มักจะพูดแบบนักวิชาการผู้ฉลาดปราชญ์เปรี๊ยะว่า เงินแค่น้อยนิดนี้จะทำอะไรได้ แต่ก็น่าประหลาดใจที่ในขณะเดียวกัน คนกลุ่มนี้มักเห็นพ้องต้องกันว่า ควรเข้าไปปลงเอาเงินใน “คลังหลวง” ออกมาใช้ และอ้างว่าไม่ควรเก็บไว้เฉยๆ เพราะได้ดอกผลน้อยเกินไป ถ้าเอาไปลงทุนจะได้กำไรดีกว่านี้ ทั้งๆ ที่ก็ทราบกันดีว่าเงินใน “คลังหลวง” จำนวนมากจนอยากได้นี้แรกเริ่มเดิมทีก็เกิดจากเงินจำนวนน้อยที่ค่อยสะสมกันมาแบบมีวินัยไม่ให้ใครมาแตะต้องจนมีจำนวนเพิ่มมากขึ้นๆ ทำให้เงินบาทเรานั้นคงอยู่ได้ก็จากเงินคลังหลวงนี้เป็นสำคัญ ความคิดดังกล่าวเหมือนกับการไม่ยอมรับในกฎอนิจจังตามหลักธรรมในพระพุทธศาสนา จึงไม่เคยคิดอีกด้านหนึ่งบ้างว่า หากเกิดเหตุการณ์บางอย่างที่ให้ผลลัพธ์เป็นตรงกันข้ามขึ้นมาแล้วอาจทำให้ชาติล่มละลายในทันทีได้หรือไม่ หากใครคิดแบบนี้เขาเหล่านั้นจะถูกดูถูกเพราะเขาคิดเป็นอย่างเดียวว่า “ไม่มีทาง เอาไปลงทุนแล้วต้องได้” ไม่เคยคิดว่า ถ้าผลไม่เป็นเช่นนั้นแล้วจะเสียหายหรือไม่ หรืออาจถึงขั้นจนเลยก็เป็นได้ ดังตัวอย่างคราว “วิกฤตเศรษฐกิจ ๒๕๔๐” ที่เพิ่งผ่านมาไม่นานนี้แนวคิดเช่นนี้มีทั้งข้าราชการ พนักงาน นักธุรกิจ นายธนาคาร ตลอดจนนักวิชาการซึ่งต่างก็ทราบกันดีว่า “คลังหลวง” จำนวนมากนั้นก็เริ่มสะสมมาจากเงินจำนวนน้อยนิด มีดอกผลก็ไม่มากนัก แต่อาศัยที่บรรพบุรุษท่านมีวินัยเคร่งครัด ไม่ยอมให้ใครเข้ามาแตะต้องจึงมันคงปลอดภัยมาจนถึงทุกวันนี้ ครั้นเห็นว่าคลังหลวงมีจำนวนมากคนเหล่านั้นก็เริ่มเกิดความอยากได้ขึ้นมา เริ่มหาอุบายพูดว่า

“ไม่ควรเก็บไว้เฉยๆ ทำให้เงินจมเปล่าๆ ควรเอาไปลงทุนให้ได้ดอกผลมากกว่านี้ สมัยนี้เขาไม่เก็บทุนสำรองกันแล้ว เขาเอาไปทำธุรกรรมทางการเงิน ไม่เสี่ยง



คนที่คิดในลักษณะนี้จะพยายามใช้ศัพท์เทคนิคและเหตุผลทางวิชาการสารพัดอย่าง และดูถูกว่าคนที่ปฏิบัติตามแนวทางของบรรพบุรุษเป็นคนไม่รู้จักการ คร่ำครึ หลัทธิวิชาสมัยใหม่เขาไม่เก็บรักษาไว้แล้ว ทองคำก็ไม่ต้องเก็บ ทุนสำรองก็ไม่ต้องเก็บ หากเก็บก็ไม่ต้องมีมาก ฯลฯ คนกลุ่มนี้ไม่มีความพากเพียรเหมือนบรรพบุรุษ ไม่รู้จักเก็บออมเพื่อวันหน้า ดูถูกการเก็บ ดูถูกบรรพบุรุษ คนประเภทนี้หาเงินด้วยตัวเองไม่เป็น ทำเป็นอย่างเดียวคือการใช้เงิน และมักเอาเงินผู้อื่นมาใช้ ซึ่งทำให้ประชาชนอดคิดไม่ได้ว่า ไม่มีปัญหาหาเงินมาเองหรือ ถ้าอยากใช้อยากลงทุนให้ได้ดอกผลอย่างที่สุดไว้ก็ใช้สติปัญญาที่ร่ำเรียนมาหาเงินเองไม่ได้หรือ และเงินที่หามาด้วยน้ำพักน้ำแรงตนเองนี้จะเอาไปลงทุนที่ใดที่คิดว่าจะได้กำไรสูง ประชาชนก็จะไม่ว่าอะไร มีแต่จะอนุโมทนายินดีด้วย ในทางตรงข้าม คนกลุ่มนี้มีแต่จะอยากเข้ามาเอาเงินของบรรพบุรุษไปใช้ ไปลงทุน ที่ถูกต้องแล้วควรปฏิบัติตามแนวทางของบรรพบุรุษด้วยการเก็บหอมรอมริบที่ละน้อยไปเรื่อยๆ อย่างมั่นคง ให้รู้ว่าเป็นที่ควรใช้อยู่ที่ใด หน่วยงานใด ให้รู้ว่าเป็นที่ควรเก็บรักษาอยู่ที่ใด หน่วยงานใด ให้รู้จักแยกแยะตามเจตนารมณ์ของการก่อตั้ง อย่าใช้วิชาความรู้แบบคับแคบไม่ดูความเป็นมาให้รอบด้าน อย่าใช้วิชาความรู้ด้วยความรู้ความโลภ โกรธ หลง หรือด้วยทิฐิสูงมานะ เมื่อดำเนินตามแนวทางแห่งความไม่ประมาทเช่นนี้ แม้ชาติจะเผชิญวิกฤตการณ์หนักหนาเพียงใดก็ย่อมจะมีหนทางออกให้ปัญหาเหล่านั้นผ่านพ้นไปได้อย่างปลอดภัยหากวิเคราะห์ถึงแนวคิดดังกล่าวว่าเหตุใดจึงมีความแตกต่างจากบรรพบุรุษมากนัก อธิบายได้ว่า เนื่องจากลักษณะการมองปัญหาไม่รอบด้าน มองมุมเดียวตามหลักวิชาที่เรียนมาเฉพาะด้าน



นิสัย ค่านิยมเฉพาะซึ่งต่างจากชาติอื่น หรืออีกเหตุผลหนึ่งอาจเป็นเพราะมีอคติไม่ใช้หลักวิชาที่แท้จริงจากข้อเขียนของดร.วีระพงษ์ รามางกูร ได้กล่าวถึงดร.ป๋วย อึ๊งภากรณ์ ผู้เป็นแบบอย่างที่ดีงามแก่นักเศรษฐศาสตร์นักการเงินการคลังว่า “...เรื่องราวทั้งหลายที่เกิดขึ้นในแวดวงการเงินการคลังในขณะนี้ อาจารย์ป๋วยได้เคยเล่าให้ฟัง หรือเคยสั่งสอนพวกเราในเศรษฐศาสตร์รุ่นผม(ดร.วีระพงษ์ รามางกูร) มาหมดแล้ว จนนักเศรษฐศาสตร์รุ่นผมถือว่าท่านเป็นผู้วางจิตวิญญาณของนักเศรษฐศาสตร์ไทย…สิ่งที่ฟังอาจารย์ป๋วยพร่ำสอนและเล่าให้ฟังกำลังเกิดขึ้นอย่างไม่น่าเชื่อในเมืองไทย เมืองที่ท่านรักที่สุดในชีวิต อาจารย์ป๋วยเมื่อรู้ว่ามีกำลังเรียนวิชาเศรษฐศาสตร์โดยเปลี่ยนจากการเรียนวิชาการปกครองชั้นปริญญาตรี ท่านก็บอกว่าดีแล้ว อยากให้นักเศรษฐศาสตร์ที่มีพื้นฐานทางรัฐศาสตร์ ประวัติศาสตร์ และอื่นๆบาง วิชาเศรษฐศาสตร์นี้สามารถนำมาใช้ทำคุณประโยชน์แก่สังคมอย่างอนันต์ แต่ก็อาจจะก่อให้เกิดโทษอย่างมหันต์แก่ประเทศชาติได้เหมือนกัน สำหรับนักเศรษฐศาสตร์ที่ไม่มีจรรยาบรรณ และไม่ซื่อสัตย์ต่อวิชาชีพของตน ไม่เหมือนกับวิชาชีพอื่น เช่น นักบัญชีลงบัญชีผิดพลาดก็จะเสียหายแก่บริษัทเดียวหรือหลายบริษัทที่ตนทำงานให้ เป็นวิศวกรผิดพลาดตึกก็อาจจะถล่ม มีคนตายบ้าง หรือสะพานขาดบ้าง



เมื่อสังคมพบว่าผิดพลาดเขาก็จะจัดออกไป ต่อไปเขาก็ไม่ให้อำนาจ ส่วนนักเศรษฐศาสตร์ทำผิดพลาด บ้านเมืองอาจจะล่มจม ล้มละลาย ผู้คนตกงาน มีความทุกข์ยากอย่างแสนสาหัส มีคนฆ่าตัวตาย เกิดโจรผู้ร้ายชุกชุม เกิดความปั่นป่วนทางการเมืองและสังคม กว่าจะแก้ไขได้ก็หลายปี สาเหตุของความผิดพลาดก็มักจะเกิดจากความไม่ซื่อสัตย์ต่อวิชาชีพและจรรยาบรรณ มักจะเกิดจากความโลภ โกรธ หลง และความกลัวอันเป็นบ่อเกิดแห่งอวิชชา ดังนั้นปัญญาจึงไม่เกิด โลกก็เช่น โลกอยากได้อำนาจ โลกอยากได้อำนาจ โลกอยากได้เงิน โลกอยากให้นายรัก เป็นต้น โกรธก็เช่น โกรธว่าเขาจะมาใส่ร้ายตัว โกรธว่าเขาจะมาทำตัว เรายังไม่ได้ดูเนื้อหาว่าเขาทำอะไร หลงก็เช่น หลงไปว่าตนเป็นอธิบดีแล้วลูกน้องเตือนไม่ได้ ถือว่าเสียหน้า หรือหลงไปว่าอำนาจวาสนานั้นเป็นของที่สุดในชีวิต ต้องเอาให้ได้ กลัวก็เช่น กลัวจะไม่ได้เป็นใหญ่ กลัวคนอื่นจะแซงหน้า และที่สำคัญที่สุดก็คือ กลัวจะหลุดจากตำแหน่ง ท่านอย่าว่า ถ้ารู้สึกตัวว่ามีอารมณ์อย่างนี้อยู่อย่ารีบร้อนทำงานใหญ่ให้บ้านเมือง โดยเฉพาะอย่างยิ่งความกลัว เพราะจะเกิดอวิชชา ปัญญาจะไม่เกิด เมื่อปัญญาไม่เกิด

ความมีจรรยาบรรณและความซื่อสัตย์ต่อวิชาชีพทางเศรษฐศาสตร์ก็จะหมดไป...”หากคนยุคนี้ดำเนินตามแนวทางของบรรพบุรุษโดยยึดถือความไม่ประมาทเป็น หลักธรรมในการดูแลทรัพย์สินสมบัติของชาติด้วยดีแล้ว ปัญหาต่างๆ ในบ้านเมืองจักต้องลดลงไปอย่างมากทีเดียว เพื่อมองให้เห็นภาพจึงมีผู้เปรียบความสำคัญของ “ทุนสำรอง” เหมือนกับเป็น “เครื่องปั่นไฟฉุกเฉินของโรงพยาบาล”; หากไฟฟ้าดับลงจะเป็นอันตรายต่อชีวิตคนไข้จำนวนมากในโรงพยาบาล ซึ่งจำเป็นต้องอาศัยเครื่องปั่นไฟทำหน้าที่แทนนานตราบเท่าที่จะแก้ปัญหาลงไปได้ คลังหลวงก็มีความสำคัญระดับเดียวกันนี้ เห็นได้ชัดเจนเมื่อคราวเกิดวิกฤตเศรษฐกิจปี พ.ศ. ๒๕๔๐

เมื่อทุนสำรองของชาติมีน้อยมากทำให้ค่าเงินบาทตกลงในทันทีจนเกือบจะกลายเป็นเศษกระดาษ การที่เงินบาทยังมีค่าอยู่บ้างในเวลานั้นก็เพราะยังมีเงิน “ คลังหลวง” ทำหน้าที่เป็น “เครื่องสำรองไฟฉุกเฉินในโรงพยาบาล”; คำไว้อีกชั้นหนึ่ง เป็นการป้องกันมิให้ไฟฟ้าในโรงพยาบาลต้องดับพรึบลงไปอย่างกะทันหันตั้งตัวไม่ทัน จากนั้นคลังหลวงก็ยังทำหน้าที่เป็นเครื่องปั่นไฟหล่อเลี้ยงชีวิตผู้ป่วยเอาไว้ได้ เป็นการรองรับเหตุการณ์ไว้เป็นขั้นที่ส่งจนกว่าจะแก้ไขปัญหามาได้ ไฟดับให้ผ่านไปได้ ในยามที่ชาติล้มป๋วยลงจากวิกฤตเศรษฐกิจก็เช่นกัน ก็ได้อาศัยทุนสำรองของคลังหลวงทำหน้าที่หล่อเลี้ยงชีวิตของชาติเอาไว้มิให้สูญสิ้นไป ร่างพ.ร.บ.ธนาคารแห่งประเทศไทย และร่างพ.ร.บ.เงินตรา ปี ๒๕๔๓ แม้จะผ่านการพิสูจน์มาหลายครั้งหลายหนแล้วว่า “คลังหลวง” ช่วยรักษาเอกราชของชาติเอาไว้ได้ แต่อย่างไรก็ตามยังมีแนวคิดอีกด้านหนึ่งที่มองไม่เห็นความสำคัญเช่นว่านี้ และมีความพยายามอย่างต่อเนื่องที่จะทำลายหลักการนี้ให้สูญสิ้นไป ตัวอย่างความคิดทำลายหลักการของ “คลังหลวง” ที่ประจักษ์ชัดที่สุด คือ “ร่างกฎหมายรวมบัญชี”; อันประกอบไปด้วยร่างพระราชบัญญัติเกี่ยวกับเศรษฐกิจ ๒ ฉบับ ได้แก่ ๑. ร่างพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย พ.ศ. โดยอ้างว่าเพื่อให้การบริหารสินทรัพย์และหนี้สินต่างประเทศทั้งหมด เป็นไปอย่างคล่องตัวและมีประสิทธิภาพมากขึ้น จึงกำหนดให้ ๐ รวมบัญชีการดำเนินงานของฝ่ายการธนาคาร และ ฝ่ายออกบัตรธนาคารเข้าด้วยกัน ๐ รับโอนสินทรัพย์และหนี้สินที่มีอยู่ในบัญชีทุนสำรองเงินตรา บัญชีผลประโยชน์ประจำปี และบัญชีสำรองพิเศษตามกฎหมายว่าด้วยเงินตรา มาเป็นสินทรัพย์และหนี้สินของธนาคารแห่งประเทศไทย ๒. ร่างพระราชบัญญัติเงินตรา (ฉบับที่ ..) พ.ศ. โดยอ้างว่าเพื่อให้การบริหารสินทรัพย์และหนี้สินต่างประเทศทั้งหมดของธนาคารแห่งประเทศไทย เป็นไปอย่างคล่องตัวและมีประสิทธิภาพมากขึ้น เพื่อแก้ไขวิกฤตการณ์ดุลการชำระเงินของประเทศและเพื่อเสริมสร้างความเชื่อมั่นของประชาชนและผู้ลงทุนต่างประเทศ จึงกำหนดให้ ๐ โยกเลิกหมวด ๓ ทุนสำรองเงินตรา โดยให้ธนาคารแห่งประเทศไทยดำรงสินทรัพย์เพื่อการดำรงไว้ซึ่งเสถียรภาพของธนบัตรแทน ๐ โอนบรรดาสินทรัพย์และหนี้สินในบัญชีทุนสำรองเงินตรา บัญชีผลประโยชน์ประจำปี และบัญชีสำรองพิเศษตามกฎหมายว่าด้วยเงินตรา ไปรวมเข้ากับสินทรัพย์และหนี้สินอื่น ๆ ของธนาคารแห่งประเทศไทย จะเห็นได้ชัดเจนว่าสาระสำคัญของร่างกฎหมายทั้ง ๒ ฉบับนี้เป็นการทำลายรากฐานความคิดของบรรพบุรุษและบรรพบุรุษด้วยการปล้นเอาสมบัติทั้งหมดในคลังหลวงยกให้เป็นกรรมสิทธิ์โดยสมบูรณ์ของธนาคารแห่งประเทศไทยโดยไม่คำนึงถึงความยากลำบากของบรรพบุรุษที่กว่าจะเก็บสะสมมาได้

นอกจากนี้ยังมีเนื้อหาหลายละเอียดที่บ่งบอกว่าเขาคลังหลวงของบรรพบุรุษมาแบ่งกันกินกันใช้ระหว่างกระทรวงการคลังและธนาคารแห่งประเทศไทยด้วยเหตุผลที่ฟังไม่ขึ้นอีกด้วย

แนวความคิดดังกล่าวนี้นอกจากจะเป็นการปล้นเอาสมบัติผู้อื่นโดยขาดความเคารพขาดความกตัญญูคุณท่านแล้วยังบ่งบอกถึงการใช้หลักวิชาการเงินการคลังที่ผิดธรรมชาติ

เนื่องจากไม่ตระหนักถึงความจำเป็นของชาติที่ต้องเก็บรักษาทรัพย์สินของแผ่นดินสำรองไว้ใช้ในยามคับขันจึงเป็นแนวคิดที่ประมาทและจะนำพาชาติสู่ความหายนะได้ในไม่ช้าอย่างแน่นอน

ความพยายามในการตรากฎหมายรวมบัญชี

	วันที่		
25 พฤศจิกายน 2540	รัฐบาลและรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังทำหนังสือแสดงเจตจำนงฉบับที่ ๒ กับ IMF ว่าจะแก้ไขพระราชบัญญัติเงินตรา โดยอ		
31 มีนาคม 2541	ธนาคารแห่งประเทศไทย(ธปท.) ได้มีหนังสือถึงรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง ที่ ธปท.ชบ. 1259/2541 เรียนแนวทางการรวมบ		
4 สิงหาคม 2541	ธปท. ได้มีหนังสือถึงรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง ที่ ธปท.นต. 2771/2541 เพื่อเสนอร่างกฎหมายแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติ		
5 ตุลาคม 2541	กระทรวงการคลังได้มีหนังสือถึงเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ที่ กค. 0303/29807 เพื่อเสนอคณะรัฐมนตรีให้ความเห็นชอบในหลักการ		
13 ตุลาคม 2541	คณะรัฐมนตรีมีมติอนุมัติหลักการร่างพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ...) พ.ศ.... และร่างพระราชบัญญัติเงินตรา		
29 ธันวาคม 2541	คณะรัฐมนตรีมีมติอนุมัติหลักการร่างพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย (ฉบับที่...) พ.ศ.... และ ร่างพระราชบัญญัติเงินตรา		
22 มีนาคม 2542	กระทรวงการคลังได้มีหนังสือ ที่ กค.0303/5678 ส่งเรื่อง การรวมบัญชีกลับคืนไปให้ ธปท. พิจารณาทบทวน โดยเห็นว่าในเรื่องการ		
30 มิถุนายน 2542	ธปท.ได้มีหนังสือถึงรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง ที่ธปท.ม.2377/2542 เสนอร่างพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย พ.ศ.		
10 กุมภาพันธ์ 2543	กระทรวงการคลังได้มีหนังสือถึงเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ที่ กค.0319/3027 เสนอร่างพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย พ.ศ.		
14 กุมภาพันธ์ 2543	กระทรวงการคลังได้มีหนังสือถึงเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ที่ กค.0319/3166 เสนอเพิ่มหลักการของร่างพระราชบัญญัติธนาคารแห่ง		
15 กุมภาพันธ์ 2543	คณะรัฐมนตรีได้มีมติรับหลักการให้รับโอนสินทรัพย์และหนี้สินของบัญชีในฝ่ายออกับธนาคารมาให้ ธปท. และกองทุนฟื้นฟูฯ		
29 กุมภาพันธ์ 2543	ในการประชุมคณะรัฐมนตรี กระทรวงการคลังได้ขอแก้ไขมติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ 15 กุมภาพันธ์ 2543 ในเรื่องการโอนสินทรัพย์		
29 มีนาคม 2543	คณะรัฐมนตรีได้มีมติเห็นชอบร่างพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ...) พ.ศ.... และร่างพระราชบัญญัติเงินตรา (		



